

DÁVÁŠ DO TOHO VŠECHNO, NEBO JEDEŠ JEN NA „PŮL PLYNU“?

Drazí bratři a sestry, vzácní hosté, vážení přátelé,
srdečně Vás vítám a přeji Vám milost a pokoj ve jménu našeho Pána Ježíše Krista!

Dnes Vám položím otázku hned na samém začátku:

- ***Jaké to je, když se chystáte někam na cestu do zahraničí? Co všechno si připravíte?***

Určitě máme připravený plán cesty, nebo alespoň víme, kam chceme vyrazit. Vezmeme si pas, peníze nebo kreditní karty, možná mapu nebo turistického průvodce, zabalíme si všechny potřebné věci, jídlo a pití, možná přibereme i něco zbytečného navíc. Jednoduše si všechno připravíme na cestu, která je před námi.

Můj vážně nemocný přítel, o kterém jsem vám před Vánoci vyprávěl, se na cestu už vydal. Na cestu domů. Byl jsem se s ním v týdnu rozloučit, jako celá řada jeho nejbližších a přátel. Jenže on se s námi už rozloučit nemohl. Na cestu do nebeského domova se totiž vydal na konci minulého roku.

Přemýšlel jsem nad tím, jestli Milan věděl, že v Bibli se o nebi mluví asi na pěti stech místech, o Ježíšově příchodu asi třistakrát, a přibližně na každý týden, tedy padesátkrát, je zmíněno, abychom byli připraveni. Tomu říkám povzbuzení!

Zdá se, že Bůh klade největší důraz na věčný život, náš věčný život, a možná je pro to dobré v čase, který ještě máme, se co nejlépe připravit.

Každý si můžeme sami odpovědět na otázku: ***Jsme skutečně připraveni?***

Pojďme společně v modlitbách a písních Bohu vyjádřit svůj stav, očekávání, obavy, radosti i touhy.

Dnes v noci se mi přihodila jedna z těch zvláštních věcí, které mě občas přepadnou. Večer jsem šel spát s tím, že mám připravené nedělní slovo, a najednou jsem se uprostřed noci probudil s tím, že to slovo mám odložit a mám se zaměřit na něco zcela jiného. Nicméně v jistém smyslu navážu na Markétu, která na konci roku mluvila o naději, zatímco Bohdan na začátku roku nového hovořil o Boží slávě.

Dovolte mi otázku:

- ***Když stojíte před nějakým úkolem, kde si nejste jisti výsledkem, jste připraveni se do něho nasadit naplno, nebo se „šetříte“ a zapojíte se jenom na půl plynu?***
- ***Rozhoduje o intenzitě vašeho zapojení to, jestli si úkol či cíl určíte sami, nebo k vám takřkajíc „přijde zvenčí“?***

Ptám se jednoduše proto, že jsem sám byl poslední rok postaven před několik úkolů, které mi svou naléhavostí připomněly, že buď se do nich zapojím naplno, ať to stojí, co to stojí, nebo je mohu rovnou nechat plavat. Pro mne o to víc zajímavé bylo, že se mi dostalo skrze proroctví potvrzení, že se mám do těch úkolů **ponořit mnohem hlouběji**. A asi si dokážete živě představit, co to asi znamená pro neplavce, který už se dvakrát utopil, že se „má ponořit“ ještě hlouběji.

Pojďme si nejprve přečíst jeden zajímavý a zároveň i trošku matoucí text, který máme zaznamenaný v 2. knize Královské 13.14-21, a jde hned o příběhy dva:

Eliša těžce onemocněl a umíral. Tehdy k němu sestoupil izraelský král Jóaš, rozplakal se nad ním a zvolal: „Můj otče, můj otče! Vozataji Izraele!“ Eliša mu řekl: „Vezmi luk a šípy.“ Přinesl k němu tedy luk a šípy. Řekl izraelskému králi: „Napni rukou luk.“ I napjal jej rukou. Eliša položil své ruce na ruce královy. A nařídil: „Otevři okno na východ!“ Když je otevřel, Eliša řekl: „Střel!“ Střelil a on řekl: „Šíp záchrany Hospodinovy, šíp záchrany proti Aramovi. Úplně pobiješ Arama v Afeku.“ Potom Eliša řekl: „Vezmi šípy.“ Vzal je tedy. Řekl izraelskému králi: „Střílej k zemi.“ Vystřelil třikrát třikrát a přestal. Tu se na něho muž Boží rozlítl. Vykřikl: „Měls vystřelit pětkrát nebo šestkrát, pak bys pobil Arama úplně! Nyní pobiješ Arama jen třikrát.“

I zemřel Eliša a pohřbili ho. Nastávajícího roku vpadly do země hordy Moábců. Když Izraelci pohřbívali jednoho muže, spatřili takovou hordu. I hodili toho

muže do hrobu Elišova. Jakmile muž přišel do styku s Elišovými kostmi, ožil a postavil se na nohy.

Jde o příběh proroka na samém sklonku života a služby. Jméno, které máme přeloženo jako Eliša, je vyznavačské a znamená: „**Bůh je spása**“. **Pokud se takhle jmenujete, a navíc jste prorokem, který ovlivňuje národní a mezinárodní dění, asi nemůžete své úkoly plnit jen tak „na půl plynu“.** Podle všeho byl k prorocké službě povolán, když mu bylo třicet let a jako prorok a rádce působil v Izraeli asi padesát let. V době smrti mu mohlo být tedy kolem osmdesáti. Když si projdete jeho život, zjistíte, že od svého povolání až do smrti **nedělal nic polovičatě**. Byl tím, kdo slouží prostým lidem, učí prorocké žáky, zároveň radí králům (a někdy je nevybíravě kritizuje). Jeho služba se odehrávala v nelehké době – Izraelské království bylo již desetiletí rozděleno na Judu a severní království, obě království měla mezi sebou konflikty, postupně ztrácela moc, odtrhly se od nich Moáb i Édom, navíc prožívala stoupající útlak okolních mocností.

Náš příběh nás přivádí k okamžiku, kdy prorok povolá Izraelského krále, aby mu **prorokoval ohledně jednoho důležitého úkolu** – má porazit nepřátele. Jde o zvláštní symbolické proroctví prostřednictvím vystřelených šípů.

My si možná říkáme jednak, že to byl hodně **divný způsob prorokování**, pak také, že **král Jóaš byl ochoten Elišovi naslouchat** a plnit jeho požadavky. A nakonec nás napadá, že **celkově se král snažil**. I když trochu nesmyslně, z pohledu válečníka, mrhal šípy, když je střílel do země. Přesto král starého proroka viditelně rozčílil.

- Napadá vás proč?

Ten příběh jsem několikrát přemítal ze všech stran. No možná, že Eliša byl ve své nemoci a staří už krapet nerudným pánem. Možná si král říkal: *Je to celé nějaké podivné, k čemu to je? Nerozumím tomu...* Ale pak mě napadlo následující vysvětlení: **král byl v rozhodující chvíli nedůsledný a možná i malověrný (poznal přeci, že jde o prorocký úkon)**. Svou účast na tomto symbolickém prorockém úkonu dělal jen na „půl plynu“, tedy bez přesvědčení. A přitom nešlo o nic méně než o porážení Izraelských nepřátel. Napadlo mě: *Proč nebo pro koho si šetřil ostatní šípy? Proč do toho nešel naplno?*

Na to my dneska už asi úplně nepřijdeme. Jóašovi do hlavy nevidíme a zeptat se ho nemůžeme. I když některé události jeho života by nám mohly napovědět.

Proč ale ten zvláštní příběh zmiňuji pro nás a dnes?

Protože zahrnuje jednak naději a něco také vypovídá o Boží slávě, a o našem osobním zapojení a odvaze. Položme si každý sám za sebe otázku:

- ***Když jsem postaven před nějaký úkol, jdu do toho naplno, nebo si „šetřím šípy“ a zapojím se jen tak na polovic, abych se šetřil?***

Ono už to zaznělo minule – nikdy dopředu nevíme, jak dopadne úkol, do něhož jsme postaveni, jaké budou okolnosti, které na nás budou doléhat a my se s nimi budeme muset vypořádat. **Mnohé věci pochopíme, až když se ohlédneme.** Ale pokud jsme jako věřící postaveni před nějaký úkol, nebo výzvu, pak si můžeme být jisti tím, že nás tím úkolem Bůh provede. A nakonec to všechno, včetně těžkých okolností, bude k našemu prospěchu a k Boží slávě.

Možná si vzpomenete, že jsem minule zmiňoval některé z obav mladých lidí, s nimiž vedu rozhovory. Jednou z těch velkých obav je **SELHÁNÍ**. Říkali mi: ***Mám obavu se zapojit, možná neobstojím, něco pokazím, a co když úplně selžu?***

Proto mám dnes zejména pro mladé povzbuzení: **Jestli obstojíš nebo ne, zjistiš jedině tehdy, když se do úkolu či výzvy nasadíš naplno.** (Když nic neuděláš, tak jen těžko budeš vědět, jestli jsi svůj úkol zvládl... A i když se říká, že „kdo nic nedělá, nic nepokazí“, tak moje mnohaletá zkušenost mi napovídá, že spíše platí: „když nic neuděláš, můžeš pokazit úplně všechno...“)

Pokud jde o mě, o celé společenství, nebo o toho, kdo uvidí tvou odvahu, vytrvalou snahu, zápas, pak nebudeme těmi, kdo tvé případné selhání budou odsuzovat či kritizovat. **Cenné je to, že ses odvážil, že jsi do toho šel/šla, že jsi poctivě bojoval/bojovala.**

Myslím, že ti rozumím. Sám jsem před pětatřiceti lety začal sloužit na několika evangelických sborech na Moravě. Rozumím tvým obavám, strachu ze selhání, pocitu marnosti či nedostatečnosti. Mnohokrát jsem sám selhal, zažil jsem velmi tvrdou kritiku, dokonce i bolestivou zradu. Na druhou stranu jsem, díky svému rozhodnutí vytrvat, potkal moudré zralé lidi, kteří mě tehdy podrželi. A přes všechny nesnáze a obtíže jsem se mohl dostat tam, kde jsem dnes. A to díky tomu, že mě tím Bůh provedl.

Na závěr ještě druhá část příběhu: ta je spíše pro nás starší. Když se postupně prokoušete životem proroka Elíši, zjistíte, že patřil do rodu movitých Izraelských sedláků, ale rozhodl se poslechnout povolání a vydat se nevděčnou prorockou cestou. Viděl vzestupy i pády prostých lidí i králů. Ale především mocné Boží působení. Nasadil se do svého úkolu naplno, **nic si nešetřil na později**. A požehnání jeho služby se projevilo i po jeho skonu: Jak jsme četli, mrtvý muž, kterého narychlo vhodili do Elíšova hrobu po doteku s kostmi proroka znovu ožil.

Kdybych to měl převést do naší doby – **odhodlaná služba a věrnost Božímu povolání přetrvá a nese požehnání i v době, kdy už tady nebudeme, až do třetí či čtvrté generace. A začít, či odvážit se zapojit – na to není nikdy pozdě.**

Požehnání můžeš druhým přinést v jakémkoliv věku...

Ámen.

Petr Plaňanský (12. 1. 2025, KS Nymburk)

Když dovolíte, připojuji odkaz na jednu chválu jako vzpomínku na svého drahého přítele Milana:

https://www.google.com/search?q=Milan+Pokorn%C3%BD+P%C5%99ed+tebou+stoj%C3%ADm&oq=Milan+Pokorn%C3%BD+P%C5%99ed+tebou+stoj%C3%ADm&gs_lcrp=EgZjaHJvbWUyBggAEEUYOdIBCDYyODFqMGo3qAIAAsAIA&sourceid=chrome&ie=UTF-8#fpstate=ive&vld=cid:286aac9e,vid:ahmQsRa8nqc,st:0